

Stille verwondering

In stilte sta ik en kijk, naar wat het was en wat is,
hoe muren verdwenen,
hoe zorgen verstild zijn in regels,
maar niet in de ogen van hen die wachten.
Ze zeiden: minder bedden, meer buiten,
maar buiten is soms te groot, te leeg,
een onzichtbare hand die loslaat voordat iemand kan leren vallen zonder te breken.
Op straat staan ze weer, niet alleen de verloren zielen,
maar ook zij die moeten vangen,
hulpdiensten, hun ruggen tegen de muur,
gezichten moe van herhaling van een systeem dat wegstijgt terwijl de nood blijft roepen.
En daarachter de rijen,
de namen op lijsten die groeien, langer dan de hoop kan dragen.
Weken worden maanden, maanden worden stil verdriet,
terwijl de wanhoop verder sluipt.
Verwondering, niet luid maar stil, om hoe verandering als belofte kwam
en soms als verlies bleef hangen in gangen die stiller werden dan ooit bedoeld was.
Toch blijven wij,
niet als echo's van een verleden, maar als stemmen die zeggen:
we blijven, we zorgen, we zien, ook als niemand kijkt.

Priscilla Bouterse-Rijkse